Barrettu Meeksovi se na obloze nad Central Parkem zjevilo nebeské světlo čtyři dny poté, co ho – už zase – pořádně zřídila láska. Nebyly to rozhodně první kopačky, které dostal, ale první, které na sebe vzaly podobu esemesky o pěti řádkách, z nichž ta pátá byla drtivě neosobní přání budoucího štěstí, následované třemi malými xxx.

Během právě uplynulých čtyř dní se Barrett ze všech sil snažil nenechat se zdeptat tím, co v poslední době začínalo vypadat jako série stále stručnějších a vlažnějších rozchodů. Když mu bylo kolem dvaceti, láska obvykle končila záchvaty pláče a křikem tak hlasitým, že se u sousedů rozštěkali psi. Při jedné příležitosti se on a jeho nastávající ex doslova porvali (Barrett dosud slyšel rámus překoceného stolu a zvuk, který vydávala pepřenka kutálející se obloukem po parketách). Nebo jindy: hlasitá hádka na Barrow Street, rozbitá láhev (slova „zasažený láskou" v Barrettovi dodnes vyvolávala představu zelených střepů na chodníku pod lucernou) a hlas staré ženy, který se k nim nesl z nějakého tmavého okna, ani ječivý, ani káravý, spíš podobný hlasu vyčerpané matky: „Chlapci, berte trochu ohledy, tady chtějí lidi spát." Jak se Barrett přehoupl přes třicítku a pak přes pětatřicítku, připomínaly jeho rozchody stále víc obchodní jednání. Nechyběl v nich smutek a obvi-

ňování, ale nepochybně ubylo hysterie. Spíš teď připomínaly smlouvy a obchody, které bohužel nevyšly, i když zpočátku slibovaly slušný výnos.

Poslední rozchod byl ale první, který si vystačil s textovou zprávou. Sbohem se objevilo nečekaně a nevolaně na displeji ne větším než hotelové mýdélko. *Ahoj Barrette asi vis o co jde. Koukni snazili jsme se ne?*

Jenže Barrett nevěděl, o co jde. Smysl zprávy samozřejmě pochopil – láska, a budoucnost, kterou snad ta láska slibovala, se tímto ruší. Jenže *asi vis o co jde*? To bylo, asi jako kdyby dermatolog po pravidelné každoroční kontrole jen tak mimochodem řekl: *Asi víte, že to znamínko krásy, které máte na tváři, ta malá čokoládová tečka, o které jste nejednou slyšel, že vám dodává na půvabu (kdo to říkal, že Marie Antoinetta si své znamínko krásy kreslívala přesně na totéž místo?), je ve skutečnosti rakovina kůže.*

Barrett původně odpověděl stejně, esemeskou. E-mail mu připadal staromódní, telefonát zase zoufalecký. Vyťukal tedy na malinké klávesnici: *Tak to jsem necekal co si trochu promluvit? Jsem tam co vzdycky. xxx*

Do večera druhého dne odeslal Barrett dvě další esemesky, pak dvě zprávy do hlasové schránky a většinu druhé noci strávil tím, že se přemlouval, aby nevolal potřetí. Koncem třetího dne nejen že ještě nedostal vůbec žádnou odpověď, ale začal si také uvědomovat, že už ji ani nedostane; že ten důkladný, vážný kanadský doktorand (psychologie, Kolumbijská), s nímž pět měsíců sdílel sex, jídlo a soukromé vtípky, muž, který řekl „Já tě možná vážně miluju“, když mu Barrett při společné koupeli recitoval „Ave Maria“ od Franka O'Hary, ten, který znal jména všech stromů, když spolu strávili víkend v Adirondacks,

ten muž že prostě jde dál a Barrett zůstal stát na nástupišti a nezbývá mu než přemýšlet, co vlastně udělal špatně, že mu tenhle vlak ujel.

Preju ti do budoucna hodne stesti, xxx

Čtvrtý večer šel Barrett domů přes Central Park z kontroly u zubaře, což mu na jednu stranu přišlo depresivně obyčejné, na druhou stranu jako důkaz vlastní síly. No dobře, zbav se mě pěti nicneříkajícími a bolestivě anonymními řádky. (*Je mi lito ze to nevyslo jak jsme chteli, ale oba jsme delali co jsme mohli.*) Svoje zuby kvůli tobě zanedbávat nebudu. Budu rád, rád a vděčný, že mi přece jen nebudou muset čistit kořenový kanálek.

Ale přesto – představa, že aniž by měl čas se na to jakkoli připravit, už nikdy neuvidí čistou, lehkomyslnou krásu tohoto mladého muže, který se tolik podobal oněm zbožňováníhodným mladým sportovcům, jak je maloval Thomas Eakins; představa, že se už nikdy nebude dívat, jak si ten chlapec před spaním stahuje boxerky, nikdy už nebude svědkem jeho hýřivé, nevinné radosti z drobných potěšení (kazeta písní Leonarda Cohena, kterou mu Barrett nahrál a nazval ji *Tak proč se nezabiješ*, nebo vítězství Rangers), ta představa mu zkrátka připadala vysloveně nemožná, jako porušení fyzikálních zákonů lásky. Stejně jako fakt, že se zjevně nikdy nedozví, co se vlastně zvrtlo. Ano, během přibližně posledního měsíce se občas hádali, občas nastala chvíle rozpačitého mlčení. Ale Barrett předpokládal, že spolu prostě vstupují do další fáze; že jejich neshody (Myslíš, že bys mohl zkusit aspoň *někdy* přijít včas? Můžeš mi vysvětlit, proč jsi mě tak shodil před mými kamarády?) jsou jen známkou jejich narůstající důvěrnosti. Ani vzdáleně si nepředstavoval, že jednou ráno zkontroluje

esemesky a zjistí, že láska byla ztracena asi s tak velkou lítostí, jakou by člověk pocítil nad ztrátou slunečních brýlí.

Tu noc, kdy došlo k onomu zjevení, si Barrett nechal ošetřit ohrožený kořenový kanálek, slíbil, že bude pečlivěji používat zubní nit, přešel Great Lawn a blížil se k jasně osvětlenému ledovci Metropolitního muzea. Šlapal po přemrzlém, stříbřitě šedém sněhu, krátil si cestu na linku 6, z větví mu každou chvilku káplo za krk a on byl rád, že jede domů k Tylerovi a Beth, že na něj aspoň někdo čeká. Připadal si necitlivý, jako by dostal injekci novokainu do celého těla. Přemýšlel o tom, jestli se v osmatřiceti letech nemění z tragicky vášnivého blázna lásky na středně významného manažera, který právě odepsal jeden obchod (ano, firemní portfolio utrpělo určité ztráty, ale nic katastrofálního) a soustředil se na další, s novými, i když poněkud střízlivějšími ambicemi. Už neměl chuť vymýšlet složité protiútoky, nechávat každou hodinu vzkaz ve schránce nebo stát na stráži před domem, kde jeho ex bydlí, i když před deseti let by přesně tohle udělal: Barrett Meeks, voják lásky. Teď sám sebe viděl jen jako stárnoucího žebráka. I kdyby dokázal předstírat vášnivý hněv, jen by tím zakrýval fakt, že je na mizině, že je zlomený, prosím, bratře, nemáš pro mě pár drobných?

Barrett kráčel parkem se svěšenou hlavou – svěšenou ne zahanbením, ale únavou, jako by mu začala být příliš těžká a nedokázal ji udržet zpříma. Podíval se na skromnou modrošedou loužičku vlastního stínu, kterou vrhlo na sníh světlo lucerny. Díval se, jak stín přejel přes borovou šišku, přes rozházené jehličí, neurčitě podobné runám, a přes papírek od tyčinky Oh Henry! (oni je pořád ještě vyrábějí?), který kolem proletěl, roztrhaný a stříbřitý, v závanu větru.

Ta miniaturní krajinka u jeho nohou mu náhle začala připadat příliš prozaická a příliš zimní, než aby se dala snést. Zvedl těžkou hlavu a pohlédl vzhůru.

A tam to bylo. Světle tyrkysové světlo, průhledné, jen takový závoj, vysoko jako hvězdy, ne, níž, níž než hvězdy, ale zase výš, než kdyby se nad korunami stromů vznášela kosmická loď. Možná se pomalinku rozpínalo, i když možná taky ne, těžko říct; uprostřed bylo výraznější, k okrajům se měnilo v krajkoví výběžků a spirál.

Barretta napadlo, že to nejspíš bude polární záře, i když je dost divné, aby byla vidět takhle daleko na jihu – nad Central Parkem to nebývá běžný pohled. Stál tam – chodec v kabátě a v šále, posmutnělý a zklamaný, ale i tak docela obyčejný – na zledovatělé cestičce pod lampou, díval se na světlo a v duchu si říkal, že toho asi budou plné zprávy. Přemýšlel, jestli má zůstat stát, kde je, soukromě překvapený, nebo se rozběhnout a hledat někoho, kdo by mu potvrdil, že světlo vidí také – byli tu i další lidé, viděl jejich tmavé siluety na druhé straně Great Lawn...

A jak tam stál, nejistý, nehybný, v důkladných zimních botách, došlo mu to. Věřil – věděl –, že právě tak jako on hledí vzhůru na světlo, to světlo se dívá dolů na něj.

Ne. Nedívá. *Měří si ho*. Představoval si, že tak nějak by si asi mohla velryba měřit plavce – vážně, královsky a s nevzrušenou zvědavostí.

Cítil pozornost toho světla, šimravý pocit, který jím projel jako drobný elektrický výboj; mírný, příjemný proud, který jím pronikl, zahřál ho, dokonce jako by ho malinko osvětlil, takže byl teď jasnější než předtím, jen o jeden dva odstíny; jako by trošku fosforeskoval, ale růžově, lidsky; se světly bludiček na

blatech to nemělo nic společného. Jen jako by se trošinku rozzářila krev, která mu stoupala k povrchu těla.

A pak, ani pomalu, ani rychle, se světlo rozplynulo. Vybledlo v hrstku světle modrých jiskérek, které jako by byly živé – hravé potomstvo poklidného, titánského rodiče. Pak i ony pozhasínaly a nebe bylo stejné jako předtím. Jako vždycky předtím.

Zůstal chvíli stát a pozoroval oblohu, jako by to byla televizní obrazovka, která zničehonic zhasla a mohla by se stejně záhadně znovu sama rozsvítit. Nebe ale nabízelo pouze svou nedokonalou temnotu (světly New York City noční tma zešedne) a pár teček hvězd, které byly dost jasné na to, aby vůbec byly vidět. Konečně se znovu vydal na cestu domů, k Beth a Tylerovi, ke skromným radostem bytu v Bushwicku.

Koneckonců, co jiného měl dělat?